

Štev. 4.

V Ljubljani, meseca aprila 1921.

Leto XXII.

Mladi Jugosloven.

Da sem sinko majke Slave,
to mi je v ponos in čast;
da bom borec očetnjave,
to mi je v pogum in slast!

Burno se srce mi vžiga,
vroča v meni polje kri,
jad desnico v pest mi zgiba,
ganjene mi zro oči:

Majka vzdihov, majka gnevov,
kaj si morala prestati,
koliko noči in dnevov
zapuščena prejokati!

O, ti bedna, ti tepena,
ti nesrečna, ti teptana,
s težkim križem obložena,
s krono trnjevo obdana!

Bičana, zaničevana
naša skupna domovina! ...
Naj li večno žge ta rana,
večno skli ta bolečina?

Kje so tvoji vsi sinovi,
kje so, kje so? Kam so šli?
Kje so tvoji vsi domovi,
kje so, kje so? — Ni vseh, ni!

Burno se srce mi vžiga,
vroča v meni polje kri,
jad desnico v pest mi zgiba —
rešiti si jih želi.

A šibkost je zdaj še v móči
mojih mladih, drobnih rok;
takrat pa, ko dan napoči,
ko zapoje bojni rog:

Zmagovito, ponosito
prapor naš zaplapola —
takrat planemo očito
v boj zaté, moj dom, hurá!

Da odrešimo svoj narod,
da maščujemo svoj rod,
da odrešimo vso zemljo —
naš na čelu vojevod! —

Da sem sinko majke Slave,
to mi je v ponos in čast;
da bom borec očetnjave,
to mi je v pogum in slast!

Miroslav Kunčič.